

ஓம்

வெகுளி

(கல்வி அனுபந்தம்)

“கற்பவை கற்றுக் கற்றாங் கொழுக்”

புத்தகம் 2

சுன்னகம்: வெகுதானியனா புரட்டாதி ௩௦௭ (16-10-38)

இல. 2

கலைவளர்ச்சியும் தாய்மொழியும்

“ரவீந்திரன்” கோழம்பு

“கவியை அனுபவித்து விடுதற்காக எத்தனை யோ பாஷைகளைக் கற்றேன். இங்கிலீஷ் மாத்திர மல்ல; பிரஞ்சுபாஷை, ஜெர்மன்பாஷை, லத்தீன், கிரீக்கு ஆகிய புராதன பாஷைகள் எல்லாம் கஷ்டப் பட்டேக் கற்றேன். என்னபலன்? கவியின் இதயம் தெரிந்ததா? இல்லவே இல்லை. என் தாய் மொழி ஒன்றின் மூலமாகத்தான் எனக்கு அது தெரியவந்தது.” கவிதாசூர்.

கவிதாசூர்.

என்னுடன் வாருங்கள். பேரமுழு வாய்ந்த சிகிரியாக் குகைச் சித்திரங்களையும், அனுராதபுரத்திலும், பொல்லாருவாவிலும் சிதைந்து கிடக்கும், சிற்பக் கோவில்களையும் போய்ப் பார்ப்போம். இவ்விடங்களிலே யானே கலைவாயர் ஏற்றவைத்த தீபம் என்றும் பிரகாசித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. அது அணைந்துபோகு முன், நாங்கள் அதிபத்திலிருந்து எங்கள் விளக்குகளை ஒளி ஏற்றிக்கொண்டு வருவோம்.

கலைவானியிடம் பிச்சை வாங்கிய இலங்கை தீபம் ஒன்றைத்தான், வங்ககவி ரவீந்திரநாத் தாகூர் சில ஆண்டு களுக்கு முன் இலங்கைக்கு வந்தபோது எடுத்து வந்தார். இந்நாட்களில் எங்கள் நாட்டுக் கலைகளுக்கும், மொழி களுக்கும் ஓர் மதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றனரால், அதற் குக் காணம் அக் கவிஞர்பிரான் கொண்டு வந்த கலை என்னும் தீபத்திலிருந்து நாம் பெற்ற ஓர் சிறு பொறி தான். ஆனால், இப் புத்துணர்ச்சியைக் கருகவிடாமல் வளர்க்கவேண்டுமல்லவா? அப்படி வளர்ப்பதற்கு எங் களுக்கு ஊக்கத்தையும், ஆவேசத்தையும் கொடுக்க, கலைச் செல்வங்களாய் விளங்கும் கோவில்களும் விசாரைகளும் நிரந்தர ஊற்றுக்களாய் இருக்கின்றன.

தற்கூலச் சமுதாயத்திற்கும், எங்கள் வாழ்க்கை முறைகளுக்கும், நாசூக ஸ்தாபனங்களும் உணர்ச்சி குன்றிய ஜனங்களால், பாரதேசப் பொருட்களைக் கொண்டு நிறுவப்பட்டவை. இவைகள் அடிமை உணர்ச்சியில்

விளைந்த உயிரற்ற பதுமைகள். ஆகவே எங்கள் கல்வி முறை, வாழ்க்கைமுறை முதலியவைகளை அடியோடு மாற்றி, எங்கள் தனிப் பண்பிற்கு இசைய அமைக்க வேண்டியது அவசியம். அல்லாது அந்நிய நாகரீகத் தைப் பண்ணையாகக் கொண்டு, அதில் எங்கள் கலைகளை வளர்க்க எத்தனித்தோமானால் அது எங்கள் மேதா விவாசத்திற்குப் பொருந்தாமல், கருதிய பயனைக் கொடுக்கமாட்டாது.

உயர்தரக் கலைகளாகிய சிற்பம், சங்கீதம், ஓவியம் முதலியவைகள் புத்துருவம் பெற்று வளர்ந்துவருவதற் குத் தாய்மொழி ஆக்கமும் வேண்டியது. தாய்மொழி யின் பேசும்போது, ஒருவனுக்கு விவரிக்கமுடியாத ஓர் உணர்ச்சி அலை மனதிலே மோதுகிறது. அது எங்கள் ரத்தத்துடன் கலந்து செல்கிறது. ஆதலால் அந்த உணர்ச்சியை சொல்லால் விளக்கமுடியாது. அதை அந் பவித்தே அறியவேண்டும். தாய்மொழியின் மூன்று வனுக்கு உணர்ச்சி ததும்ப, உள்ளக் குழையப் பாடிக்களிக்கமுடியும். அதிலே கவி புனையும்போதுதான் உப பாட்டில் ஜீவனும், களையும் உண்டாகும். இத் தாய்மொழி மூலம் பிறக்கும் வெறி உணர்ச்சி பற்பலவிதமான ரூபக் களுடனும், பண்புடனும் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றது. இந்த ஆவேச உணர்ச்சியே அற்புதமான ஓவியங்களாகவும், பல்வேறு உருக்கொண்ட சிற்ப வடிவங்களாகவும், வீசித் திரமான நடனங்களாகவும், நவநவமான இன்னிசை அலைகளாகவும் பரிணமிக்கிறது. அடிமைக் குழியில் வீழ்ந்திருக்கும் நாடுகளில், ராஜபாஷையே உன்னத ஸ்தானம் வகித்து வருவதால், தாய்மொழி கவனிப்பாற்றுக் தேவலகிலே அடைந்துவிடுகிறது. அதனூதான் அந் நாட்டுக் கலைகளும் வளர்ச்சி குன்றி, அழியும் நிலைக்கு வந்து விட்டன. இதற்கு இலங்கையும், இந்தியாவும் சிறந்த உதாரணங்களாகும். சுதந்தரமில்லாத தேசங்களிலே ஆகி இல்லை; ஆக்கம் இல்லை; கவிதைகள் இல்லை; வீரம் இல்லை. கலைவளர்ச்சிக்கு உயிரான சுதந்தரத்தைப் பெறுவதற்கு எங்கள் உள்ளத்தில் நாட்டுப்பற்றையும் வீரவேசத்தையும் எழுப்பி உணர்ச்சி வெள்ளம் நகரபுரண்டோடச் செய்ய வல்லதும் எங்கள் தாய்மொழியே. ஆகவே தாய் (தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம் பார்க்க).

மந்திரத்தை உன்னி மயங்கா தெனக்கினியோர், தந்திரத்தை வைக்கத் தகாதோ பராபரமே.

கதைப்பகுதி

ஞானம்பாள்

[மயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய
பிரதாப முதலியார் சரித்திரச் சுருக்கம்]
(திரு. மா. பீதாம்பரன்)

Rights Reserved
(முற்றொடர்)

அவர்கள் மாறுத்தரம் சொல்லாமல், பல்லக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள். வழியில் யாராவது வந்தால் அவர்களை விசாரிக்கலாமென்று இருபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டு போனேன். வெகுதூரம் வரையிலும் ஒருவரும் வரவில்லை. இன்னது செய்கிறதென்று தெரியாமல் நான் திகைத்துப்போய் இருக்கும்போது, சிவிகையார் தெருவுக்கு மேற்கே கொஞ்சத் தூரத்தில் ஒரு கள்ளுக் கட்டையைக் கண்டு, கள்ளுக் குடிப்பதற்காகப் பல்லக்கை தெருவில் நிறுத்திவிட்டுக் கள்ளுக்கடைக்குப் போய் விட்டார்கள். தப்புக்கிறதற்குச் சமயம் இதுதான் என்றும். இது தப்பினால் வேறு சமயம் வாய்க்காதென்றும் எண்ணி, உடனே நான் கீழ்ப்புறத்துக் கதவைத் திறந்துகொண்டு கீழே குதித்து, அந்தக் கதவை மூடிவிட்டுப் பல்லக்கின் மறைவிலே போய், தெருவுக்குக் கீழ்ப்புறமிருக்கிற காட்டுக்குள் துழைந்துவிட்டேன். அது அடர்ந்த காடானதால் அதற்குள்ளே இருக்கிறவர்களை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்கக் கூடாது. என்னுடைய காலில் இருந்த பாதசரம், தண்டை முதலியவைகள் சப்திக்காதபடி அவைகளைக் கழற்றி மடியில் வைத்துக்கொண்டு முள்ளிலும், கல்லிலும் விழுந்து ஓட ஆரம்பித்தேன். அந்தக் காட்டில் மனுஷருடைய கால் அடியே இல்லாதபடியால், நான் குறுக்கே விழுந்து எனக்குச் சக்தி உள்ளமட்டும் ஓடினேன். மரக்கொம்புகள் என் மயிரைப் பிடித்திழுக்க, செடிகளெல்லாம் சேலையைக் கிழிக்க, முன்னே இருக்கிற மரம் முட்டித்தள்ள, பின்னே இருக்கிற மரம் பிடித்துத்தள்ள, பக்கத்து மரங்கள் பாய்ந்து தாக்க, இவ்வகையாக நான் வெகுதூரம் ஓடினபிற்பாடு கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு மண்டபத்தைக் கண்டு, அதற்கு நேரே ஓடினேன். அந்த மண்டபத்தில் இந்த ஆண்டிச்சியம்மாளைத் தவிர வேறெவருமில்லை. இந்த அம்மாள் என்னைக் கண்டவுடனே, “நீ ஆர் அம்மா? உன்னைப் பார்த்தால் பரம தேவதை போலிருக்கிறதே. நான் பூசை செய்துவந்த தெய்வம் பெண்வடிவங் கொண்டு பிரத்தியகூழ்

மாய் வந்ததுபோல் இருக்கிறதே” என்று என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். நான் அந்த அம்மாளுக்கு நமஸ்காரம் செய்து, “நான் தெய்வம் அல்ல, மனுஷிதான்” என்று நடந்த காரியங்களுெல்லாம் தெரிவித்து, என்னை ரகசிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன். அவர்கள் மனமிரங்கி, “என்ன வேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். “எப்படியாவது என்னைப் பணம்பள்ளிக் கிராமத்துக்குக் கொண்டுபோய் விடவேண்டு” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தேன். அந்தத் துஷ்டர்கள் என்னைத் தூரத்திக்கொண்டு வந்தால் என்னைக் கண்டுபிடிக்காதபடி, ஆபரணங்களை யெல்லாம் கழற்றி ஒரு துணியில் முடிந்து கொண்டு, ஒரு காவி வஸ்திரத்தை எனக்குத் தரிப்பித்து, என்னை உருமாற்றி அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். நாங்கள் தெற்கு முகமாய்ப் போகிற ஓடிப்பாதை வழியாய், வெகுதூரம் நடந்தபிற்பாடு, தெருவில் வந்து சேர்ந்தோம். அந்தத் தெருவில் நடக்க எனக்கு மனமேயில்லை. ஆயினும் வேறே மாரீசும் இல்லாதபடியாலும், எனக்குக் கால் நடக்கக்கூடாமல் வீக்கமாயிருந்தபடியாலும், வழியில் ஒரு பாய்வண்டியை வாடகைக்கு அமர்த்தி, அதன் மேலே நாங்கள் இருவரும் ஏறிக்கொண்டு அதிக நடுக்கத்துடன் செல்லும்பொழுது, அஸ்தமிக்கிற சமயத்தில் வடக்கே இருந்து இரண்டு குதிரைக்காரர்களும், இரண்டு காலாட்களும் ஓடிவந்தார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்த உடனே புலையைக் கண்ட பசுப்போல் நாங்கள் புயந்து பார்திப் பிராணமூய்ப் போய்விட்டோம். அவர்கள் வண்டிக்குப் பின்னே வந்து, என்னை உற்றுப் பார்த்து, எப்படியோ நானாருனென்று கண்டு பிடித்துக்கொண்டு, வண்டியை வடக்கே திருப்பச் சொல்லி வண்டிக்காரனை அடித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அத்தானும் அவருடைய சிநேகிதரும் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு தெற்கேயிருந்து ஓடிவந்தார்கள். அவர்களை வெட்டுவதற்காக, வடக்கே இருந்து வந்த இரண்டு குதிரைக்காரர்களும் கத்தியை உருவிக்கொண்டு நெருங்கினார்கள். உடனே அவர்கள்மேலே அத்தான் பிரயோகித்த குண்டுகள் பட்டு, அவர்கள் கீழே விழுந்துவிட்டார்கள். பிற்பாடு நடந்த சங்கதிகளை எல்லாம் அத்தானைக் கேட்டால் தெரியும். அந்தச் சமயத்தில் அத்தான் வந்து உதவாவிட்டால் என்னை மறுபடியும் நீங்கள் காணமாட்டீர்கள்” என்று ஞானம்பாள் சொல்லி முடித்தாள்.

(தொடரும்.)

விண்கருணை பூதத்தென்ன மேவி உயிர்க்குயிராய்த், தண்கருணை தோன்றஅருள் தாய்நீ பாபரமே.

எலியின் கதை

அத்தியாயம் 3.

எலிகளிலும் வறியவர்கள்

நாங்கள் அந்த அறையை யெங்களுக்குச் சொந்தமாக வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மாலைக்காலத்திலோர்நான், கடுமையாக மழை பெய்துகொண்டிருக்கும் போது; இரண்டு மூன்று உருவங்கள் எங்களறைக்குள் துழைந்து, ஒரு மூலையிலே புதுங்கித்தொண்டன. இவர்கள் மிகவும் மெலிந்த தோற்றமுடையவர்களாய்க் காணப்பட்டனர். அவர்கள் இளைஞர்கள், கவனிப்பாரற்று கைவிடப்பட்டவர்களெனத் தோற்றியது. நாங்கள் முதலில் அவர்களுக்குப் பயத்தோம். எங்கள் பொந்துகளிலிருந்து எட்டி யெட்டிப் பார்த்தோம். ஆனால் கடைசியாக நாங்கள் வெளியே, வந்தபோது அவர்களே யெங்களைக் கண்டு பயப்பட்டார்கள். “அண்ணை, அதோபார்” என்று எங்களைச் சுட்டிக்காட்டிப் பயந்து தமையனை யிறுகப் பிடித்துக்கொண்டான் இளையவன். “அவைகள் எலிகள்;” என்று பொதுவாகச் சொன்னான் மூத்தவன். “எலிகளோடு” இங்கே வசிப்பது எனக்கு விருப்பமில்லை,” என்று கூறிக்கொண்டே தமையனை வாசற்பக்கம் திருப்பினான் தம்பி. “நாங்கள் போவதற்கு வேறிடம் இல்லையே. எலிகளுக்குப் பயப்படாதே, அவையுனக்கொரு திங்குஞ்செய்யமாட்டா,” என்று கூறித் தம்பியைச் சமாதானப்படுத்தினான் தமையன்.

எனக்கு அந்தச் சிறுவர்கள் மீது இரக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் பசிப்பிணியால் வருந்துவது கண்டு, அவர்களாலும் பார்க்க, எலிகளாகிய எங்கள் கிளைமை குற்றமில்லையென்று எண்ணினேன். அந்தப் பிள்ளைகள் மிகவும் அழுக்காடிரந்தார்கள். அதைப் பார்க்க எனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருந்தது.

நாளேறவேற நானும் அந்தச் சிறுவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் பயப்படுவதை விட்டு விட்டோம். சிறியவன் ஏதும் உண்ணும்போது எனக்கும் சிறிது போடுவான். நான் கிடப்போய் எடுத்துண்பேன். இவன் ஒரு நொண்டி, ஆகவே வெளியிற் போவதில்லை. மூத்தவன் தான் வெளிச் செல்வது வழக்கம். அதிகாலையிற் சென்று, அந்தநேசர்தில் வருவான். சிலவேளை

களில் ஏதும் கொண்டுவருவான். சிலவேளைகளில் வெறுங்கையோடுதான் வருவான் ஏதும் கிடைத்தால், அதைச் சுகோதரர் இருவரும் பங்கிட்டே யுண்பார்கள். இளையவன் அதிகமாகக் கதைப்பான். ஆனால் அவன் ஒருநாளும் சிரித்ததை நான் காணவில்லை. ஒருநாள் மாத்திரம், “நொண்டி, எலியைக் கண்டு சிரித்தான். தன்னைப்போல ஒரு எலியும் நொண்டியாயிருப்பது கண்டு அவனுக்குச் சிரிப்பு வராமலிருக்க முடியுமா?

ஒருநாள் மாலை, இளையவன் தமையனைப் பார்த்து, “அண்ணை! நான் இந்த எலிகளைக் கவனித்துக்கொண்டு வந்தேன். ஒரு கொழுத்த புள்ளியுள்ள எலியைக் கண்டேன். பின்பும் இரண்டு எலிகள் வந்தன. ஒன்றன் முதுகில் வெண்மையிருந்தது. அது வயதுபோனதாயும், மெலிந்ததாயும் காணப்பட்டது. அது குருடாயுமிருந்தது, ஆனால், அண்ணை! அதற்குப் பக்கத்தே யின்றொரு எலியிருந்தது. அதற்கு நல்ல பிரகாசமான கண்கள் இருந்தன. அந்தக் கிழட்டுக் குருட்டு எலியின் வாயில் ஒரு தடியைக் கவவும்படி கொடுத்தது, மற்ற எலி தானும் அந்தத் தடியைக் கவளிக்கொண்டு, கிழட்டு எலியை வழிகாட்டிற்று,” என்று சொன்னான். “தம்பி, எலிகள் இப்படிச் செய்வதை நான் ஒருபோதுங் கண்டதில்லை,” என்றான் தமையன். “இம்மட்டில் நான் கண்டது, இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன். தனது பொந்திலிருந்து புள்ளியுள்ள எலி வெளியே வந்தது. நான் சந்தடியின்றிக் கவனித்தேன். நான் கொஞ்சம் உணவு போட்டேன். அந்த எலி அந்த உணவைத் தள்ளிக்கொண்டு போய்க் குருட்டு எலியின்மூன் விட்டது,” என்றான், தம்பி. “எலிகளும் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாகவிருக்கின்றன. கேவலம் மனிதன் தான் பகைமையையும் துவேஷத்தையும் வளர்த்துக்கொள்ளுகிறான்,” என்று தமையன் சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் எனக்குச் சந்தோஷம் பிறந்தது.

(தொடரும்)

ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்தம்

தனிப்பிரதி விலை சதம்—3

25 பிரதிகள் விலை சதம்—50

தபாற் செலவு வேறு

ஆண்டுச்சந்தா ரூபா 2.

முற்பணமின்றி அனுப்பப்படமாட்டாது

கலைவளர்ச்சியும் தாய்மொழியும்

(9-ம் பக்-க் தொடர்ச்சி)

மொழியின் தனிச்சிறப்பை அறிந்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்வது அவசியமாகிறது.

முக்கியமாக நாங்கள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம், இப்பொழுது இலங்கையில் இருந்துவரும் கல்விமுறையைப் பற்றியது. பேராசிரியர்கள் கல்வி கற்பிக்கவேண்டிய முறைகளைப்பற்றி அபிப்பிராய பேதமுடையவர்களாயிருந்தாலும், தாய்மொழியிலே கல்வி பயிற்றவேண்டும் என்ற விஷயத்தில், எல்லோரும் ஏகமனமுடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இதன் உண்மையை இலங்கை மக்கள் அறிந்தும், செய்கையில் உண்மும் வராதிருப்பது மிகவும் வருந்தக்கூக விஷயம். கலாசாலைகளிலிருந்து வளர்வதும் மாணவர்களெல்லாம் பட்டதாரிகள். ஆனால் புத்தகப் பூச்சிகளாயும், யந்திரங்களாயும் மாறி விடுகிறார்கள். சிருஷ்டி சக்தி எல்லாம் குன்றி, தங்கள் கற்புறு சக்தியை தலைக்குமேந்தானும் உயர்த்தமுடியாதவர்களாய் விளங்குகிறார்கள்.

இந்தியாவிலும் எத்தனையோ தியாக புருஷர்கள் இருந்தும், மஹாகவி ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களைத் தவிர, கல்விமுறையில் பிரமிக்கத்தக்க காரியம் ஒன்றையும் எவரும் செய்துவிடவில்லை. தாய்மொழிப் பற்றுநிறைந்த இப்புலவர் பெருமான் சிறுவிய விஸ்வபாரதி என்னும் காலாவனம், குரு சிஷ்ய முறையைத் தழுவி நவயான முறையில் அமைக்கப்பட்டது. அக் கலாசாலையில் சாஸ்திரம், சங்கீதம், இலக்கியம், நடனம் முதலிய கலைகள் எல்லாவற்றிலும் பயிற்சி தாய் மொழியிலே அளிக்கப்படுகிறது. ஜனங்களுக்கு அவர்கள் தேசத்தின் கலைகளை உயிர் என்று கருதி, உழைத்துவரும் இக் கவிச்சக்கரவர்த்தியின் பெருமையே பெருமை. இப்புலவர்கோமான் வங்காள தேசத்தில் ஓர் இலக்கியப் புரட்சி உண்டாக்கியதன் பயனாக, வங்காள இலக்கியப்பரப்பு விரிந்து வருவதல்லவது, உயர்தலைக் கலைகளாகிய சங்கீதம், சிற்பம் எல்லாம் மறுமலர்ச்சி பெற்று வருகின்றன. இப்புரட்சியின் வேகம் மஹாராஷ்டிரம், கோளம் முதலிய நாடுகளிலும் தாக்கவே, எங்கிடங்களிலும் கலைகள் வளர்ந்துவருகின்றன. ஆனால் அவர்கள் தமிழ்நாடு? தமிழன் தாய்மொழிப் பற்று அற்றவனல்ல. தங்கள் தாய்மொழியையும், கலைகளையும் தெய்வம்போல் போற்றி வந்திருக்கிறார்கள். மொழிப் பற்றைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து, பிரான்சுக்காரரைத்தான் அவர்களுக்கு உவமையாகச் சொல்லலாம். ஆனால் தமிழ்ப்புலவர்களுக்கும், பண்டிதர்களுக்கும் புராதன விஷயங்களில் எல்லா இல்லாத பிரேமை. அவர்கள் ஆக்கவரும் நூல்களெல்லாம் சமய சாஸ்திர ஆராய்ச்சியைப் பற்றியும், புராணக் கதைகளைப் பற்றியும், பழைய காப்பியங்களைப் பற்றியும் எடுத்துவைப்பதோடு நின்றுவிடுகின்றன. இக்கால மனிதர் அவைகளை விரும்புகிறார்களில்லை. காலத்தின் வேகத்தோடு மனித சபடவழும், எண்ணங்களும் கொள்கைகளும் மாறிக்கொண்டு போகிறதல்லவா? ஆகவே புத்தகப்புகழ் விஷயங்களை எல்லாம் அறிய ஆவலுள்ள

வர்களாய் இருக்கிறார்கள். தங்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யத் தமிழிலே வசன நூல்கள் இல்லாமையால் அவர்கள் தமிழிலே ஒன்றுமில்லை என்ற ஓர் தப்பிப்பிரயயம் கொண்டு தாய்மொழியை நிராகரித்து வருகிறார்கள். இந்நிலையை நினைத்து ஏங்கித்தான் கவிதை வெறிக்கொண்ட பாரதியார்:—

“புத்தகப்புகழ் கலைகள் பஞ்சு
பூதச் செயல்களின் துட்பங்கள் கூறும்
மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை”
என்றதப் பேதை உரைத்தான்—ஆ
இந்த உசைமுனைக் கெய்திடலாமோ
சென்றிலவே ரெட்டே திக்கும்—கலைச்
செல்வங்கள் யாரும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்”

என்று அறை கூவினார்.

ஆகவே, சகல விஞ்ஞான சாஸ்திர சம்பந்தமான நூல்களும், நவீன முறையில் எழுதப்பெற்ற நவீனங்களும், சங்கீத சிற்ப புல்தகங்களும் சிறந்த முறையிலே வெளிவருதல்வேண்டும். பத்திரிகைகள் ஒவ்வொருநாளும் உலகில் சதாரணமாய் நமக்கும் விஷயங்களைச் சித்தரித்துக் காட்டும் சிறு கதைகளாடலும், கட்டுரைகளாடலும் தோன்றுதல்வேண்டும். இவைகளும் எளிய நடையில் நவமான முறையில், நகைச்சுவையுடன் கூடியதாய் இருக்க வேண்டியது அவசியத்திலும் அவசியம். நூல்கள் வெளியிடுவோர் சிலப்பதிகாரம் படித்து இன்பமடையும் பண்டிதர்களுக்கும், ஆனந்தவிடன் வாசித்து மகிழும் பாமர ஜனங்களுக்குமிடையில் உள்ள பெருமையை அறியாதவர்களல்ல. தமிழ்த் தாதம் டாக்டர். சுவாமிநாதையர் அவர்கள் இயற்றிய வசன நூல்களுக்குச் சிறப்புக் கொடுப்பவை அவைகளில் செறிந்து கிடக்கும் பொருட் தெளிவும், எளிய பாஷையுமே என்பதை எவரும் ஒத்துக்கொள்வார்.

இந்தியாவிலே இம் முறைகளைத், தழுவி நவீயுக் பிரசுரத்தார், பலவித புல்தகங்களையும், மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் வெளியிடுகிறார்களென அறிந்து அவர்களைப் போற்றுகிறோம். இலக்கியப்பரப்பு வரண்டு கிடக்கும் எங்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பு நூல்களென்றாலும் பாதக மில்லையல்லவா? நாங்கள் கேட்டுமிராத சாஸ்திர சம்பந்தமான ரகஸ்யங்களையெல்லாம் மேல் நாட்டு நிபுணர்கள் கண்டுபிடித்து விளக்கி, நூல்களை மலைபோல் குவித்திருக்கிறார்கள். அவைகளை எல்லாம் நாங்கள் மொழிபெயர்த்துத் தாய்மொழியில் கொண்டுவருவதே அறிவுடமையாகும். இந் நூல்களை உபகரணங்களாகக்கொண்டு எங்கள் நாட்டுப் புராதன நாகரீகத்தைப் பண்ணையாக வைத்து, அதிலே கலைகளை வளர்க்க எத்தனித்தோமானால், காலஞ் செல்லச்செல்ல, ஓர் நவீன இளங் கோவடிக்களா, கம்பனே தோன்றாமலாவிடப்போகிறார்கள்?

நூல்களை வெளியிடுவோர் இவைகளைக் கருத்தில் வைத்து, புல்தகங்களை ஆக்குவாராயின் தாய்மொழி வளர்வதல்லவது, சகல கலை ஆக்கத்திற்கும் அஸ்திவாரம் போட்டதுபோலாகும்.

ஏங்கி இடையும்நெஞ்சம் ஏழாயை நீ வா வென்றே, பிங்குபெறச் செய்வதன்மேற் பாரம் பராபரமே.

கல்வி - 30

(தமிழாசிரியர், திரு. கா. இளையதம்பி அவர்கள்)

சூழி சூரியனை வலம் வருதலாற் பருவகாலங்கள் பிறக்கின்றன. வருடமுழுவதும் சூரியன் நிற்கும் நிலை நோக்கியே பருவம் மாறுதலடைகின்றது. சூரியன் நாராசம் இலம்பமாயிராததாலும், சூரிய நிலை யென்றும் விகற்பமடைதலாலும் சுவாத்திய வேறுபாடு கர்ணப்படுகின்றது. சூழிசாஸ்திரிகள் சுவாத்தியமாற்றத்தை நோக்கிப் பூமுகத்தை ஐந்து வலயங்களாகவும் வகுத்திருக்கின்றனர். வரூஷமுழுவதும் ஒரு தேசத்தின் காலநிலையை யாராய்ந்து கணக்கிட்டுடுத்ததின் சராசரியைச் சுவாத்தியமென்றும், அன்றாடக் நிலையாக காலநிலையென்றும் கூறுவர்.

தேசந்தோறும் பருவகாலமும், சுவாத்தியமும் வேறுபடுதற்கு நாம் முன் கொள்ளும் நியாயத்தை யெடுத்தும் வலயத்தை நோக்கியும் மாணக்கள் அவதானித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். தேசக்கீரினிருப்பிடம் எந்தெந்த வலயத்திலென்பதும், அங்குச் சூரிய நிலை வருடமுழுவது மெய்ப்படி யென்பதும் மாணக்க னவசியம் அறிய வேண்டியதாகும். உஷ்ண வலயத்திலே சூரிய நிலையினுச்சூழும் சாய்வுமிகமாயிராததிலே கோடைக்காலம் மாரிக் காலமென்னுமிரண்டுமே கொள்ளப்படும். உஷ்ண வலயத்திலேயே நாமுமிருக்கிறோம். எம்முன்னோர், கோடை, மாரியென்னுமிருபருவத்தையும் கார், கூதீர், முன்பளி, பின்பளி, இள்வேனில், முதுவேனிலென ஆறாய்ப்பகுப்பர். ஆவணி முதலீவ்விரண்டு மாதமாய்க் கார் முதலாறுபருவத்துக்குமிட்டுக் கணக்குப் பூட்டிக்கொள்க. சூரியன் ரிபட்சத்தினிற்கும் பங்குனியிலும் புரட்டாயிலும் பூமுகமெங்கும் கிரணச்சாய்வு தூரத்துக்குத்தக்க படி சீமமென்றுகொள்க. வட, தென் சிதள வலயங்களுக்கு ஒரே மாதிரியும்; வட, தென்மத்திய வலயங்களுக்குப் பின்னோர் மாதிரியும்; வட, தென்னிரட்சபாகத்துக் கொரோமாதிரியுமாயிருத்தலையே தூரத்துக்குத் தக்கபடியென்றோம்.

மத்திய வலயத்திலே நான்கு பருவ காலங்களுண்டு. அவை துளிர்க்கும் காலம், கோடைகாலம், இலையுதிர்காலம், மாரிக்காலமென்பனவாம். மார்சுமீ, சை, மார்சியென்னும் மூன்றும் அங்கு மாரிகாலமாம். இக்காலத்திலே பனி மிருதியும் பெய்தலால் அதிகக் குளிராயிருக்கும். பனி பெய்யும்போது எல்லாம் வெண்மையாயிருக்கும். நிலமும் பனிப்படலத்தால் மூடுண்டுகிடத்தலுமுண்டு. இலைகளிலும் தளிர்களிலும் பனித்தூள் காணப்படுதலுமியல்பு. இக்காலத்திலே பட்சிசாலங்கள் தம்மிருப்பிடம் நீத்துத் தென்பாகமாகச் செல்லுதலுமியல்பு.

பங்குனி, சித்திரை, வைகாசியென்னும் மூன்றுமாதங்களுள் துளிர்க்கும் காலமாம். இக்காலத்திற் காற்று வீசுதலும் மழைபெய்தலுமுண்டு. மாஞ்செடிகொடிகள் பூக்கும். முன் தெற்கே சென்ற பட்சிகள் மறுபடியும்

திரும்பிவந்து பாடும். சூரியப்பிரகாசம் தாவர வர்க்கத்துக்குப் பசுமையைக் கொடுக்கும். பெய்யும் மழை காரணமாக அவை துளிர்ந்தலும் பூத்தலுள் சகசம். வெப்பமிருத்தலிலை. எனினும் வெப்பமிருதி படிப்படியாய் ஆரம்பிக்கும்.

ஆசிரி, ஆடி, ஆவணிமாதங்கள் கோடைக்காலமாகும். இக்காலத்திலேதான் வருடமுழுவதிலும் பார்க்க வெப்பமதிகமாயிருக்கும். எனினும் உஷ்ண வலயத்திற் போலல்ல. சூரிய கிரணச் சாய்வை நிதானித்துக் கொள்க. அங்குள்ளார், நாம் கோடைக்காலத்தில் ஊக்கங்குறைந்த நிலையிற் காணப்படுதலைப்போல, வேலைசெய்ய வியல வில்லையென்றும் சொல்லிக்கொள்வர். இக் காலத்திலே தான் இங்கிலாந்திலே பள்ளிக்கூட மாணுக்கர்க்கு நீண்ட விடுதலை கிடைக்கும். மாணுக்கர் அயர்நேசங்களான ஜோபனிக்கும், பிரான்சுக்கும் பயணப்படுவர். இக் காலத்திலும் காற்று வீசுதலும், மழை பெய்தலுமுண்டு.

புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்கள் இலையுதிர் காலமென்றுக் கணிக்காலமென்று சொல்லப்படும். கோடைக்காலத்தில் வெப்பம் போகக், குளிர் படிப்படியாகத் தோன்றும். பாடசாலைகள் மறுபடியு மாரம்பமாகும். தாவரத் தோற்றம் வெகு சிறப்பாயிருக்கும். இலைகள் செம்மை கலந்ததும், கபில நிறமடைந்ததும், மஞ்சள நிறமடைந்ததுமாகக் கண்களுக் கிளிமை பயக்கும். கனிவகை ஏராளமாகும். மாணுக்கர் ஈனியாட்டயர்வர். இங்குக் குறித்த மாதப் பெயர்களை இங்கிலீஷ் மாதக்களென்று கொள்க.

சிதளவலயங்களிலே சூரியோதய காலமென்றும், சூரியாஸ்தமன காலமென்றும் இரு பருவங்களேயுண்டு. சூரியன் மகாவிருத்தத்தி னிற்குக்காலத்திலே வடசிதள வலயத்துக்கு அஸ்தமன காலமென்றும், தென் சிதள வலயத்துக்கு சூரியோதய காலமென்றும், சூரியப்பிரகாச காலமென்றும், கூற்கடகவிருத்தத்தி னிற்குக்காலத்தில் இவ்வலய நிலையை மாற்றியுங்கொள்க.

திருமாவளவன்

1939-ம் ஆண்டு சனீஷ்டபாடசாலைத் தராதரப்பதிர்வுக்கு இலக்கிய பாடமாக வைக்கப்பட்டனது.

நிலை சதம் 50

தலைக்குமி புத்தகசாலை, கன்னகம்

கல்வி அனுபந்தம்

(சோற்ப பிரதீகளே கைவசம் இருக்கின்றன.)

சேன்றவருட 'ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்த' பிரதீகள் முழுவதும் சேர்த்துப் புத்தக ரூபமாக கட்டப்பெற்றிருக்கின்றது.

ஈலை ரூபா 2-00
சுபாற்செலவு 35

'ஈழகேசரி' நிலையம், கன்னகம்

ஆடைநின்றன நீங்கா அடிமைகளாயும் ஆண்டதென்ப, பூண்டதென்ன கன்பம் புகலாய் பராபரமே.

இடிந்த இருதயம் அல்லது நண்பரின் தியாகம்

“வ. இ.”

இருவர் நெருங்கிய நட்பாளராயிருப்பதைப் பார்த்து, “மலரும் மணமும் போலிருக்கிறார்கள்” என்று நாம் சாதாரணமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். அது உண்மையே யாயினும், நமது ரகுராமன்—சேதுபதியின் விஷயத்தில் அவ் வார்த்தையைப் பிரயோகிப்பது சுத்த அபத்தமென்றே கூறவேண்டும். அவர்களுடைய நட்பு மலரும் மணமும் போன்றதல்ல. அவர்களுடைய நட்பை மேற்படி வசனத்தோடு தொடர்புபடுத்த வேண்டினால், “மலரும் மணமும் ரகுராமன்—சேதுபதியின் நட்பைப் போன்றது” என்றே கூறலாம். அத்தகைய நெருங்கிய—மனமொத்த நண்பர்கள் இருவரும்.

ரகுராமனுக்கும்—சேதுபதிக்கும் உள்ள நட்பு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. பள்ளிக்கூடத்தில் பாலா கீழ்ப்பிரிவு முதல் ஒன்றாகவே கற்றவர்கள். அப்பொழுதே அவர்களிடையே நட்பென்னும் கொழுந்த வள ரத்தொடங்கியது. ரகுராமன் ஒரு வகுப்பில் ‘நோட்’ அடித்தால், சேதுபதியும் அவ் வகுப்பில் ‘நோட்’ அடிப்பான். சேதுபதி சித்தி யெய்திவிட்டால், ரகுவும் சொல்லிவைத்தார்போல் சித்தி யெய்திவிடுவான். இவ்வாறு இணைபிரியாத நண்பரிருவரும் இப்பொழுது, பி. ஏ. வகுப்பில் வாசிக்கிறார்கள்.

இவர்களிடையே நடந்த ஒரு சம்பவம் மிக விநோத மானது. பொன்னம்பலம் இவர்களுடைய வகுப்பில் படிக்கும் ஒரு சகபாடி. இறந்தவனை உயிர்ப்பிக்கினும் உயிர்ப்பிக்கலாம்; ஆனால் பொன்னம்பலத்தினுடைய சைக்கிளை இரவல் வாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அவனுடைய இந்தப் பிடிவாத குணத்துக்காக மற்றவர்கள் அவனுடைய சைக்கிளை வேண்டுமென்றே களவாடுவதண்டு. ஒருநாள் அவன் வெளியே சென்றிருந்த சமயம் பார்த்து அவனுடைய சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு ‘ரவுணு’க்குப் போவதற்காக, ரகு அவனுடைய அறைக்குச் சென்றான். ஆனால் அவனை முந்திக்கொண்டு, அங்கே சேதுபதி சைக்கிளும் கையுமாக வந்து கொண்டிருந்தான். “ரகு, சைக்கிளை ‘ரவுணு’க்குக் கொண்டு போகிறேன்; அவனிடம் சொல்லிவிடாதே, வேண்டுமென்றே திருடியிருக்கிறேன்” என்றான் சேதுபதி. ரகுவுக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வந்தது. அவன் தான் வந்த விஷயத்தைச் சேதுவுக்குச் சொன்னபோது அவனும் கூடவே சிரித்தான்.

இத்தகைய நண்பர்களிடையேயும் ஒரு காலத்தில் பிரியவேண்டி விதி வந்ததென்றால் நம்பமுடியாததாய்த் தானிருக்கும். ஒரு பெண்ணினால் உண்டானது அது. நமது நண்பர்கள் வாடகைக்குக் குடியிருந்த வீட்டிற்கு அடுத்த வீடு, ஒரு தனவந்தருடையது. இரண்டு

வீடுகட்குமிடையில், தனவந்தருக்குச் சொந்தமான ஒரு மாமாச்சோலை இருந்தது. ரகுராமனுடைய அறை ‘யன்னல்’ திறந்து பார்த்தால், மாஞ்சோலையும் தனவந்தருடைய வீட்டின் பின்புறமும் நன்றாகத் தெரியும். ரகுராமன் அந்த ‘யன்னல்’ ருகேசமே இருந்து வாசித்துக் கொண்டிருப்பான்.

தனவந்தருக்கு ஒரே யொரு பெண்; பெயர் சரோஜா. அவளொரு சினிமா—பைத்தியம். சினிமாப் பத்திரிகை, சினிமா பேச்சுக்கள் என்றால் அவளுக்கு உணவே தேவையில்லை. ஒருநாள் ரகுராமன் சினிமா பத்திரிகை யொன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்ததை, மாஞ்சோலையில் நின்ற சரோஜா ‘யன்னல்’ வழியாகக் கண்டுகொண்டாள்; அப் பத்திரிகையைப் படிக்கவேண்டுமென்று அவள் மனம் தவியாயத் தவித்தது. பக்கத்தில் நின்ற தம்பியிடம் அப் பத்திரிகையை இரவலாக வாங்கிவரும்படி கூறிவிட்டு, மாமாசங்களிடையே மறைந்து சென்றுவிட்டாள். இந் நிகழ்ச்சிகளைக் கடைக்கண்ணால் கண்ட ரகு, பேசாமல் பத்திரிகையைக் கொடுத்தனுப்பினான்.

அன்று மாலை, அந்தப் பையன் இரண்டு பத்திரிகைகளை ‘யன்னல்’ வழியாக ரகுராமனிடம் கொடுத்தான். ரகுராமனுக்கு அதை வாங்கியபொழுது மனதில் ஒரு பயங்கரமாயிருந்தது. ஒருபொழுதும் அறியாத ஒரு கன்னியைக் சகவுசம் வைப்பதென்றால் யாருக்குத்தான் அச்சமுண்டாகாது?

இன்னொருநாள் அந்தப் பையன் வந்து “அக்கா உங்களிடம் வேறேதாவது சினிமா பத்திரிகை இருந்தால் வாங்கிவரச் சொன்னு” என்றான். ரகு மனதினுண்டான அச்சத்தை வெளிக்காட்டாமல், பத்திரிகையைக் கொடுத்தனுப்பினான். அன்று மாலை பையன் கொடுத்த பத்திரிகையை ரகுராமன் பிரித்தபொழுது, அதுள்ள ஒரு கடிதம் இருந்தது. அதில் பத்திரிகையினுள்ள ஒரு சினிமா விமர்சனத்தைப்பற்றி ரகுவின்பு அபிப்பிராயத்தை எழுதும்படி கேட்டுருந்தது. ரகுராமன் எழுதி அனுப்பினான். சரோஜா தனது அபிப்பிராயத்தையும் எழுதியனுப்பினான்.

இவ்வாறு பத்திரிகை இரவல் வாங்குவதில் தொடங்கிய தொடர்பு, விமர்சனமெழுதுவதில் வந்து ஈற்றில் காதலாக மாறிவிட்டது. நாளடைவில் காதலென்றும் அரும்பு மலராய், பிஞ்சாய், காயாகி பின் இளங்கனியாக மாறிவிட்டது. இப்பொழுது காதலர்கள் நேரேயே தொடர்பு வைத்துக்கொண்டனர். மிட்டாய்கள், பழவகைகள் அங்குமிங்கும் போக்குவரவு செய்தன. இதெல்லாவற்றிற்கும் அந்த ‘யன்னல்’தான் கால். இருவரும் தாங்கள் விவாகம் செய்துகொள்வதென்று திட்டம் செய்து கொண்டனர்.

இவ்விஷயம் வேறெவருக்கும் தெரியவராது. சேதுபதியும் ஒன்றுமறியான்.

ஒருநாள் சேதுபதி ரகுராமனிடம் ஒரு கடிதத்துடன் வந்தான். “ரகு எனக்கு விவாகம் நிச்சயமாய் விட்டதே, உனக்குத் தெரியுமா?” என்றான். “எங்கே பெண், எப்பொழுது?” என்று ஆவலாய்க் கேட்டான்

எங்கனும் யென்றால் இருந்தபடி எய்தாமல், அங்குமிங்கும் என்றலைய லாமோ பராபரமே.

எம் நிலை

ரகுராமன். “பக்கத்திலேதான்; சுப்பிரமணியம்பிள்ளையின் பெண் சரோஜாவுக்குத்தான். ஏன், அந்த மாஞ்சேலையில் பத்திரிகையும் கையுமாக நிற்புரளே அவள்தான்” என்றான். ரகுராமனுடைய இருதயத்தில் பெட்டிரேல் ஊற்றி நெருப்பு வைத்தாற்போல் இருந்தது. ஆனால் அதை அவன் வெளிக்காட்டவில்லை. சமாளித்துக்கொண்டு, “ஏதோ நீ கல்யாணகு செய்துகொண்டால் நானும் இரண்டு நாளைக்குக் குழியாகச் சாப்பிடலாம்” என்று மெட்டையாக முடித்தான். “வேறிடத்தில் பெண் பேசினார்கள், நான் சம்மதிக்கவில்லை. சரோஜாவைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்; அது கைகூடிற்று. என்னுடைய நெருப்பை மீளாதம் நிறைவேற்றப்போகிறது. பெண்ணுக்குச் சம்மதமில்லையாம்; சம்மதமாகாமல் எங்கே போகிறது?.....” என்று நீட்டிக்கொண்டே போனான் சேதுபதி. ரகுவுக்கு அவை செவிகளில் புகவில்லை. இருதயம் எரிந்துகொண்டிருக்கிற வேதனையில் அவை எங்கே புகப்போகின்றன. * * *

சரோஜாவினுடைய காதலை மறந்துவிட ரகு முயற்சித்தான்; முடியவில்லை. நண்பனுடைய எண்ணத்திற்கு இடையூறு செய்வதைவிட, சந்நியாகியாகிவிடுவதே மேல் என்று அவன் நினைத்தான். பித்துப்பிடித்தவன்போல் மேசையின் முன் உட்கார்ந்து எழுதத் தொடங்கினான். தன்னை முற்றாக மறந்துவிடும்படியும், தன்மேல் வைத்த அன்பு முழுவதையும் சேதுபதியின்மேல் வைத்து அவனை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படியும், தான் வேறு தேசம் போவதாகவும் ஒரு கடிதம் சரோஜாவுக்கு எழுதியன்னலில் வைத்தான்.

சேதுபதியின் காதலையறியாமல் தான் சரோஜாவை விரும்பியது பெரிய தவறென்றும், இப்பொழுது அதை உணர்ந்துவிடப்படியால் தான் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போவதாகவும், வருந்தாமல் சரோஜாவை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படியும், சேதுபதிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி சேதுபதியின் விவாகம் போட்டு மேசையில் வைத்தான். அப்பொழுது அங்கிருந்து வெளியே புறப்பட்ட ரகுராமன் எங்கே போனான் என்பது தெரியவில்லை.

வெளியே சென்றிருந்த சேதுபதி, அதைக்கு வந்த பொழுது ரகுராமனைக் காணவில்லை. தன் விவாகத்தில் மேசையின்மேல் ஒரு கடிதம் இருக்கக்கண்டு எடுத்து வாசித்தான். வாசித்து முடிக்குமுன்னரே தேகம் பதறத் தொடங்கியது; கண்கள் பார்வை குன்றின; அப்பொழுதுதான் பூமி சமுலுகிறதென்பதை அவனால் ஊகிக்க முடிந்தது. அறிவிழந்து விழுந்தான்.

சிறிது நேரத்தால் துடித்துப் பதைத்து எழுந்தான். “ஐயோ! ரகு! ரகு!! உனக்குத் துரோகம் செய்தேனே ரகு! ரகு!!” என்று புலம்பிக்கொண்டே துணைகள், நாற்காலிகள் எல்லாவற்றையும் கட்டிக்கொண்டே புலம்பினான். பின் தெருவழியே “ஐயோ! ரகு! ரகு!!” என்று கத்திக்கொண்டே, போகிற வருகிற ஜனங்களையெல்லாம் பின்பு தொடர்ந்தான். இன்றுந்தான் தெருவழியே அலைகிறான். ரகுராமனைக் காணவேயில்லை.

“அதோ! கண்ணீரும் கம்பலையுமாக ஒரு பைத்திய காரன் வருகிறானே; ஆம் அவன்தான் சேதுபதி. ரகு

“வெள்ளைக் கலை யடுத்த வெள்ளைப் பணி பூண்டு வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பான்—வெள்ளை அரியாசனத்தில் அரசரோ டென்னைச் சரியாசனம் வைத்த தாய்.”

சீரஸ்வதி தேவியை மனம் வாக்குக் காயக்களால் வணக்கி, நம் கல்விப் பெருக்கைப் பெறுவது கலை பயில் சிறியவராகிய நம்மனோர் கடன். “கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்.” என்பது உறுதியான உண்மை வாக்கு, காளமேகன் அரையன்பக்கம் சேர்ந்தும் ஆசனம் பெற்றிலர். கவிராயருடன் புவிராசுற்றம் சேர்ந்து தன்னை இகழ எண்ணியிருப்பதை அடிக்ந்த புலவர், கலை வாணியின் அருளை நினைந்து, “கலைமுத்தே! நினைத்து துதித்து நின்னருள் பெற்ற நம்மனோரைக் கைவிடல் முறையல்ல” என றொடி செய்யுளைப் பாட, அரியாசனம் வளர்ந்து இடக் கொடுத்தது. என்னே! கலைவாணியின் அருள் நமக்குளதேல், நாம் புவிராசரினும் புகழால் மேலாம் என்பதிற கையமுண்டோ? சகோதரர்களே! யாழ்ப்பாண நன்னாட்டில் பெரியோர்க்கும் மாதர்க்கும் இடக் கொடுத்து அவர்களின் முன்னேற்றம் நாடி உழைக்க அநேக பத்திரிகைகளும் பத்திராகிபர்களும் உழை உழையென்று உழைத்து வந்தனர். தற்காலச் சிறியோர் பிற்காலப் பெரியோர் ஆவர், என்பதைக் கிஞ்சித்தும் யோசித்தாரல்லர். சென்ற தசமியிலன்று கலைமகள் காட்சத்துடன் தாத்தா நாமே முன்னேற்றம் நமக்குக் கல்வி அனுபந்தமென ஓர் பத்திரிகையையும்; இளைஞர் சங்கமென்றும் சங்கமொன்றையும் ஸ்தாபித்தார். கலைமகள் காட்சத்தால் நாமும், நம் தாத்தாவும், நம் சங்கமும், நம் அனுபந்தமும் ஓர் இடையூறுமின்றிக் காளமேகன் பெற்ற சரியாசனம்போல் சமநிலையடைந்துளோம். கலைமகள் காட்சம் முதல்; தாத்தாவின் அன்பு பின்பு. இவ்வீரு கிருபையாலும் நாம் உலகிய வறிவும், பலவித அறிவும் பெற்று நாள்தோறும் முன்னிலை எய்தி வந்துளோம். எங்கள் வருடபூர்த்தி முடிவதால், எங்கள் சங்கத்தாரின் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை யாவரும் உணர்ந்து, தாத்தாவை நீழுகாலம் வாழ வேண்டுமென வாழ்த்தலும், நம் சங்க வளர்ச்சிக்குக் கைகொடுத்து உதவவும், எங்கள் “சிறுபிள்ளை கட்டும் சிறு வீட்டை சூற்றமுடைத்தெனக் குறை கூறுவாரில்லை” என்பதுபோல எம் கட்டுரைகளையும்; வரையும் ஆற்றல்களையும் போற்றிப் புகழவும் வெண்டி, கலைமகளை நினைந்து இளைஞர் உலகையும் பெரியார் சமுதாயத்தையும் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

சு. தங்கமணி (23)

சைவப்பீடகாசலித்தியாசாரி,
முளாய்.

ராமனென்று உங்களைக் கட்டிக்கொள்ளப் போகின்ற, விலகி நடவுங்கள்.

“ஐயோ ரகு! ரகு!! நான் துரோகி; நீ தியாகி!”

கற்குமது வண்டு களித்ததல்லால் நின்னருளில், நிற்குமது தந்ததுண்டோ நீதான் பரபரமே.

உங்கள் கடமை

வே. வினாசித்தம்பி

பிள்ளைகளே! எமது கல்வி அனுபந்தத்தின் முகலாவது தொகுதி முற்றுப்பெற்று சென்றவார வெளியீட்டோடு இரண்டாவது இதழ் ஆரம்பமாகியிருக்கிறது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் உங்களது வாழ்விலும் ஒரு புதிய இதழ் மலர்ந்ததைக் கருதுவீர்களாக.

எமது நாட்டில் உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய நிலைமையும் எத்தகையது என்பதை நீங்கள் முதலில் உணரல் வேண்டும். வருங்காலத்தில் நமது நாடு சிறப்படையவீர்களாகவும், அறிஞர்களாகவும், புலவர்களாகவும் திகழ்பவர்கள் நீங்களே. நாட்டின் சக துக்கங்களுக்குக் காரணகர்த்தர்களும், அவற்றை அனுபவிப்பவர்களும் நீங்களே. எமது தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழி மேன்மேலும் வீருத்தியடைவதற்கு நூல்களை யாத்தலும், பிற பாஷைகளிலே யுள்ள நூல்களை மொழிபெயர்த்தலும், பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தலும், கற்பித்தலும் முதலாய் தொழில்கள் உங்களைப் பொறுத்ததே. காடு செழிப்பதற்கு ஏதுவாய் வாணியம், விவசாயம், கைத்தொழில் முதலிய வற்றில் தலைசிறந்து விளங்கவேண்டியவர்களும் நீங்களே. இத்தகைய பாரங்கள் ஒவ்வொருவரது தலைமேலும் சுமத்தப்படுவது திண்ணம். என்றைக்கு என்பதுதான் சந்தேகம். அத்தருணத்தில் கொஞ்சமாவது சலித்தீர்களானால் கடமையில் தவறியவர்களாவீர்கள்; பிறரால் எள்ளி நகையாடப்படுவீர்கள்; பிறந்ததின் பயனை இழந்தவாவீர்கள்; பெற்ற பிதா மாதாவிற்கும் இழுக்கை உண்டாக்கியவர்களாவீர்கள்.

ஆகவே, செல்வர்களே! இத்தகைய வாழ்விற்கு நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் இன்று தொடக்கம் ஆயத்தமாக இருப்பதற்குப் பிரயத்தனப்படவேண்டும்.

இளமைப்பிராயம் ஒருவனுடைய வாழ்வில் ஒரு தனிச் சிறப்புடையதாய் இருக்கின்றது. தேச ஆரோக்கியமும், சந்தோஷமும் குலவும் காலம் இதுவே. உடல் வலிமையையும், அறிவையும் பெருக்கும்நேரமும் இதுவே. நற் பழக்கங்களைக் கற்கும் பொழுதும் இதுவே. இத்தகைய அருந்தருணம் ஒருவனது காலச் சக்கரத்தில் ஒருநாளே தோன்றும். அத்தருணத்தை இழந்தவிடாதீர்கள்.

“சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் எழுதலாம்” என்று ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்கள். அதுபோல உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் முதலில் தேச சுகம் நல்லாய் இருந்தல்வேண்டும். தேசாப்பியாசம் முதலிய உடல் வலி பயக்கும் வழி வகைகளில் சிரத்தை உள்ளவர்களாகவேண்டும் இவ்விஷயத்தில் நமது யாழ்ப்பாணத்துப் பிள்ளைகள் மிகவும் பிழ்சீபாக்கான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பது கண்கூடு. ஒரு விஷயத்தில் பிரய

வேசித்துவிட்டால் அதிலே மிதமிஞ்சி ஈடுபடுதல் மனிதசுபாவம். அப்படியிராது அடுத்தபடியாக மிகவும் முக்கியமாகவுள்ள கல்வி கற்றலிலேயே நீங்கள் அதிகம் கவனம் செலுத்தல் வேண்டும். “இளமையிற் கல்” என்று ஊவையார் முன்னொருகால் ‘பறை சாற்றியுள்ளார். அத்தொனி உங்கள் காதுகளில் எப்பொழுதும் ஒலித்து உங்களைப் படிப்பில் ஊக்கப்படுத்தல்வேண்டும். கல்வி கற்றற்குச் சோம்பல் ஒரு பெரிய முட்டுக்கட்டை. இம் மகிஷாசுரனை முதலில் நீங்கள் சங்காரம் செய்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நீங்கள் முன்னேறுவீர்கள். என்ன முயற்சியிலும் ‘முடியாது’ என்ற சொல்லை மறந்துவிடவேண்டும். கல்வி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கற்கின்றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அறிவு ஏறும். அறிவு ஏறுவதற் கேற்பவே ஒருவனது முன்னேற்றமும் கல்வி கற்பதோடு அமையாது, அதன்படி ஒழுகவேண்டும். அல்லாவிட்டால் கற்றதின் பயனை இழந்தவாவீர்கள்.

அடுத்தபடியாக, ஒருவனை மேல்நிலை அடையச் செய்வது நற்பழக்கங்களே. “தொடர்வுசெறி பழகிய பழக்கம் சடுகாடு போய்வளவுக்கும்” என்ற பழமொழிக் கேற்ப கெட்ட பழக்கங்களை ஒருவன் பழகிக்கொண்டால் பின்னர் அவற்றை அவன் விட்டுமொழிப்பதற்கு மிகவும் கஷ்டப்படுவான்.

கடைசியாக நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் நாட்டிலும், மொழியிலும் பற்றுடையவர்களாகவும், சிறந்த உழைப்பு உள்ளவர்களாகவும் இருப்பீர்களாக. ஜேர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் முதலிய தேசங்களில் உள்ளவர்கள் இம் மூன்றும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர்களானமையற்றான் தமது தேசங்களை மற்றைய தேசங்களிலும் பார்க்கச் சிறப்படையச் செய்திருக்கிறார்கள். இதுவே உங்களுக்கும் கருமமும், தருமமுமாகும்.

யாப்பருங்கலக்காரிகை

(புதியபதிப்பு)

அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்கள்

இயற்றிய புத்திரையுடன்
அடுத்தவாரம் வெளிவரும்.

•விலை ரூபா 1-50

தலைக்குமி புத்தகசாலை, சன்னாகம்.

ஆங்கில J. S. C., S. S. C. வகுப்புக்குரிய
தமிழ் இலக்கியமாட புத்தகங்கள்
எளவேண்பா கல்தொடர் காண்டம் }
முதல் 100 செய்யுள் - உரையுடன் } 60 சதம்
இராமாயணம் - பாலகாண்டம் }
அகலிகைப்படலம் உரையுடன் } 60 சதம்

தலைக்குமி புத்தகசாலை, சன்னாகம்.

ஏனைய புத்தக வியாபாரிகளிடமிருந்து
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணம்-மயிலிட்டி தெற்கு ‘தருமசுந்தரியம்’ உதவிற்குக்கும் நா. பொன்னையா என்பவரால், சன்னாகம் ‘தலையாட்டி’ யிலுள்ள தருமசுந்தரியம் திரைசாலையில் 1938-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 16ல் ஞாயிற்றுக்கிழமை அச்சிடுவிக் கப்பெற்ற வெளியிடப்பட்டது